

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในอดีตการใช้ปรัชญาที่มุ่งเน้นต่อการลงโทษเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด เช่นเดียวกับผู้ใหญ่ เช่น กฎหมายฮัมมูราบีแห่งราชอาณาจักรบาบิโลน (Babylon) ต่อมาเมื่อมีการปฏิวัติอุตสาหกรรม ปรัชญาที่มุ่งต่อการแก้ไขฟื้นฟูช่วยเหลือเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมากกว่าการลงโทษ ในสมัยการปฏิวัติอุตสาหกรรมสังคมให้ความสำคัญกับการแก้ไขฟื้นฟูและช่วยเหลือกันมากกว่าจะมุ่งลงโทษโดยเห็นว่าเด็กและเยาวชนยังพอมีโอกาที่จะเยียวยาแก้ไขฟื้นฟูกลับเป็นพลเมืองดีได้ ทฤษฎีคุ้มครองสังคมของสำนักคลาสสิกเน้นการคุ้มครองสังคมโดยการแก้ไขปรับปรุง อบรมบ่มนิสัยผู้กระทำความผิดมากกว่าการลงโทษ¹ เห็นได้ว่าวิวัฒนาการแนวคิดเกี่ยวกับการลงโทษผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนส่งผลให้การปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเปลี่ยนไป โดยมีเจตนารมณ์คุ้มครองสวัสดิภาพและอนาคตของเด็กและเยาวชน ซึ่งควรได้รับการศึกษาอบรมสั่งสอน และสงเคราะห์ให้กลับตัวเป็นพลเมืองดียิ่งกว่าการลงโทษ²

ในปัจจุบันการกระทำความผิดทางอาญาพิจารณาจากสถิติ³ มี 51,128 คดี โดยเฉพาะอาชญากรรมซึ่งผู้กระทำความผิดคือเด็กและเยาวชน ต้องเข้าสู่กระบวนการทางอาญา รัฐในฐานะผู้รักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีงามของประชาชน ย่อมต้องแสวงหามาตรการจัดการกับผู้กระทำความผิด แม้ว่าผู้กระทำความผิดจะเป็นเด็กและเยาวชนผู้ยังไม่บรรลุนิติภาวะ อีกทั้งภาครัฐจะต้องรับผิดชอบในผลการกระทบจากการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

เมื่อเด็กและเยาวชนกระทำความผิด การดำเนินคดีจะแตกต่างจากการดำเนินคดีของผู้ใหญ่ ในความเห็นของศาสตราจารย์คณิต ณ นคร ที่กล่าวว่า “การดำเนินคดีและการลงโทษเด็กและเยาวชน เป็นกรณีที่มุ่งต่อเด็กและเยาวชนผู้ถูกกล่าวหาในเรื่องของสถานะภาพของเด็กและ

¹ จาก กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท) (น. 29), โดย พิชญา เหลืองรัตนเจริญ, 2555, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

² จาก ปัญหาการตรวจสอบการจับกุมเด็กและเยาวชนตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท) (น. 12), โดย พิชญ์สินี วงศ์ปราโมทย์, 2557, กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

³ รายงานข้อมูลสถิติกระบวนการยุติธรรม ประจำปี 2550 – 2554.

เยาวชน ที่มุ่งจะให้การอบรมสั่งสอนเด็กและเยาวชนทั้งด้านส่วนตัวและสังคมทั่วไปเพื่อให้เด็กและเยาวชนสามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับสังคมและชุมชนได้อย่างปกติเฉกเช่นบุคคลธรรมดาทั่วไป⁴ แสดงให้เห็นได้ว่า รัฐมิได้มีจุดมุ่งหมายที่จะลงโทษ แม้ว่า การกระทำความผิดนั้นต้องได้รับโทษแต่ การดำเนินคดีต่อเด็กและเยาวชนมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการอบรมแก้ไขปรับปรุงเด็กและเยาวชนมากกว่าการลงโทษ เพราะเด็กเป็นวัยที่ต้องได้รับการพัฒนาทางด้านสติปัญญา การเรียนรู้ การปรับตัว การส่งเสริมพัฒนาการทางด้านจิตใจ การที่เด็กและเยาวชนซึ่งกระทำความผิดและผ่านขั้นตอนกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เด็กและเยาวชนจะถูกตราว่าเป็นผู้เคยต้องโทษมาก่อน และในบางครั้งสังคมยังตีตราเด็กและเยาวชนเหล่านั้น เป็นอาชญากร ทั้งนี้เด็กและเยาวชนเหล่านั้น จะถูกบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดคิดตัว เรียกว่า ทะเบียนประวัติการกระทำความผิด ซึ่งถูกรวบรวมไว้ที่กองทะเบียนประวัติอาชญากร และถูกเรียกว่าทะเบียนประวัติอาชญากรของเด็กและเยาวชนไปโดยปริยาย ประกอบด้วยประวัติเกี่ยวกับครอบครัวและภูมิหลังทางสังคม (family and social background) ประวัติการศึกษา (education history) ประวัติการทำงาน (employment history) สภาพร่างกายและภาวะแห่งจิตใจ (Physical and mental condition) ใบบริสุทธิ์⁵ คือ ใบที่แสดงถึงเด็กและเยาวชนที่ได้รับโทษและพ้นโทษ หรือพ้นจากการควบคุมอบรมจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมาแล้ว ซึ่งเด็กและเยาวชนต้องนำใบบริสุทธิ์ไปแจ้งแก่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กองทะเบียนประวัติอาชญากรเพื่อดำเนินการปกปิดประวัติการกระทำความผิดด้วยตนเอง⁶ ถือได้ว่ารัฐสร้างภาระเป็นการซ้ำเติมแก่เด็กและเยาวชนและไม่มี การประชาสัมพันธ์ หรือแจ้งให้ทราบโดยทั่วไปให้ดำเนินการดังกล่าวด้วยตนเอง ทั้งนี้ การบันทึกข้อมูลประวัติอาชญากรรมนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันสังคมต้องการให้ผู้กระทำผิดสำนึกในสิ่งที่ทำลงไปและเป็นเครื่องมือการดำเนินงานขององค์กรตำรวจและอัยการให้เกิดความสะดวกในสืบค้นประวัติอาชญากรรม เพื่อใช้ประกอบในการทำสำนวนคำฟ้องและการใช้ดุลยพินิจของศาลในการลงโทษ การถูกบันทึกข้อมูลลงในทะเบียนประวัติการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนจึงเป็นการประทับตราบาปแก่เด็กและเยาวชนทั้งในแง่ของความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนของเด็ก อาจทำให้เด็กรู้สึกอับอายไม่อาจปรับตัวใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้เช่นคนทั่วไปจากแรงกดดันภายนอกส่งผลถึงแรงกดดัน

⁴ จาก *กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา* (น. 510), โดย คณิต ฃ นคร ก, 2553, กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

⁵ จาก *ระเบียบกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนว่าด้วยการดำเนินงานสถานแรกรับ และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2547* ข้อ 38 ก่อนถึงกำหนดปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชน ให้ศูนย์ฝึกและอบรมเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยดังนี้ (1) จัดทำใบบริสุทธิ์เพื่อมอบแก่เด็กหรือเยาวชนในวันปล่อยตัว.

⁶ *สร้างประวัติเด็กทำผิด เปิด โอกาสมีชีวิตใหม่*. สืบค้น 13 กุมภาพันธ์ 2558, จาก <http://www.socialwarning.m-society.go.th/socwarn/data/views.php?recordID=241>

ภายในจิตใจทำให้เด็กและเยาวชนเกิดภาวะหลีกเลี่ยงหนีสังคมและในกรณีเด็กกระทำความผิดซึ่งเป็นการกระทำความผิดที่ไม่ร้ายแรงกระทบต่อความมั่นคงของชาติหรือจารีตประเพณีอันดีงามซึ่งยากแก่การให้อภัย การกระทำความผิดด้วยความประมาทเลินเล่อหรือพลั้งเผลอปราศจากเจตนาชั่วร้ายและการกระทำความผิดที่ไม่ร้ายแรงกำหนดอัตราฐานในฐานความผิดเกิด 5 ปีหรือเป็นความผิดลหุโทษ การลงโทษซึ่งทะเบียนประวัติการกระทำความผิดจึงมีผลเสียกระทบต่ออนาคตของเด็กและเยาวชนมากกว่าผลประโยชน์ของการลงโทษซึ่งทะเบียนประวัติการกระทำความผิด

เมื่อศาลมีคำพิพากษาว่าเด็กและเยาวชนกระทำความผิด กระบวนยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนที่เกี่ยวข้อง คือ สถานแรกรับและศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จะออกใบบริสุทธิ์เพื่อยืนยันว่าบุคคลนั้นพ้นความผิดทางอาญา แต่ในเชิงปฏิบัติยังไม่มีการปฏิบัติใดที่รัฐออกมารองรับการลงทะเบียนประวัติอาชญากรรมให้แก่เด็กและเยาวชนในกรณีการกระทำผิดโดยประมาท ฐานความผิดที่กฎหมายกำหนดโทษต่ำกว่า 5 ปีซึ่งเป็นความผิดที่ไม่ร้ายแรงหรือความผิดลหุโทษ จึงเป็นสาเหตุประการหนึ่งทำให้เด็กและเยาวชนประสบปัญหาการถูกตัดสิทธิในคุณสมบัติหรือเงื่อนไขในการสมัครงานตามสถาบันต่าง ๆ การถูกจำกัดสิทธิหรือตัดสิทธิในการสอบในหน่วยงานราชการของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจบางแห่งซึ่งลักษณะงานต้องใช้ความระมัดระวังและความรอบคอบ แม้บุคคลผ่านการทดสอบแต่ก็ไม่ผ่านการคัดเลือกในรอบคัดเลือกโดยวิธีสัมภาษณ์ เพราะสถาบันการศึกษา หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนสามารถสืบทราบถึงประวัติของบุคคลในการรับเข้าทำงานเช่น การดำรงตำแหน่งอัยการ ผู้พิพากษา ข้าราชการ รัฐวิสาหกิจ เป็นต้น ทั้งนี้หากพบว่ามียุติประวัติต่างพร้อมหรือมีประวัติการกระทำความผิดติดตัว มักได้รับการรังเกียจจากสังคม กลายเป็นบุคคลที่สังคมไม่ให้การยอมรับแม้ว่า บุคคลนั้นจะได้รับการแก้ไขฟื้นฟูอันเป็นหัวใจหลักของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่มุ่งแก้ไขฟื้นฟูต่อเด็กและเยาวชนจากสถานพินิจหรือผ่านระยะเวลาที่กำหนดเงื่อนไขต่าง ๆ มาแล้วก็ตาม หากสังคมให้การปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมจำกัดสิทธิต่าง ๆ อันบุคคลพึงได้รับ บุคคลเหล่านี้อาจหวงคืนสู่การกระทำความผิดและอาจกระทำความผิดที่ร้ายแรงขึ้น เพราะภายในจิตใจเกิดความกดดัน และมีความรู้สึกแค้นเคืองสังคม เพราะสังคมรังเกียจไม่ให้การยอมรับ

⁷ ระเบียบธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร(ชกส.)ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจ ไม่รับผู้ที่มีประวัติอาชญากรรมหรือพฤติกรรมเสื่อมเสียเข้าทำงาน. (อ้างถึงใน ทะเบียนประวัติกับหลักสันนิษฐานว่าบุคคลเป็นผู้บริสุทธิ์กรณีคดีไม่ถึงที่สุด (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารคดี) (น. 3), โดย ชงไทย สุขกสิกร, 2556, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต).

มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดในชุมชน (Community Based Correction) ซึ่งเป็นมาตรการหนึ่งที่ได้รับการยอมรับ มีประสิทธิภาพในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนิสัยของผู้กระทำความผิด โดยการให้โอกาสแก่เด็กและเยาวชนที่ไม่ใช่อาชญากรโดยสันดานให้ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูด้วยวิธีการต่าง ๆ จากสังคมจนสามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างสงบสุขและไม่หวนสู่การกระทำความผิดซ้ำอีก เป็นการตอบสนองในวัตถุประสงค์ของกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนและเป็นหนทางสู่ความเป็นธรรมอย่างยั่งยืน

ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา การเพิ่มโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 92⁸ มาตรา 93⁹ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้กระทำความผิดสำนึกในการกระทำของตนและเข็ดหลาบที่จะไม่กระทำความผิดซ้ำอีก แต่การเพิ่มโทษนั้นมีข้อยกเว้นไว้ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 94 ได้บัญญัติว่า “ความผิดซึ่งกระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษและความผิดซึ่งผู้กระทำได้กระทำในขณะที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีนั้น ไม่ว่าจะได้กระทำในครั้งก่อนหรือครั้งหลัง ไม่ถือว่าเป็นความผิดเพื่อการเพิ่มโทษ” อีกทั้ง เมื่อเด็กและเยาวชนเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่หากมีการก่ออาชญากรรมซึ่งมีโทษทางอาญา การกระทำความผิดขณะที่ยังเป็นเด็กและเยาวชนจะไม่ถูกนำมาเปิดเผยต่อในกระบวนการยุติธรรม การคงไว้ซึ่งทะเบียนประวัติการกระทำความผิดจึงไม่มีประโยชน์ต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญาแต่อย่างใด

การกระทำความผิดอาญาที่ไม่ร้ายแรง กล่าวคือ มีกำหนดโทษสูงสุดไม่เกิน 5 ปี ในแต่ละฐานความผิด ซึ่งเด็กและเยาวชนไม่มีเจตนา การกระทำนั้นไม่ได้เกิดจากเจตนาชั่วร้ายโดยสันดาน หรือมีเจตนากระทำความผิด หากแต่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดเพราะมีวุฒิภาวะน้อย ประสบการณ์ชีวิตน้อย รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ไม่อาจประเมินสถานการณ์ในการใช้ความระมัดระวังเพื่อลดความเสียหาย หรือป้องกันความเสียหายที่เกิดขึ้นได้ดีเท่ากับผู้ใหญ่ ชุมชนหรือรัฐที่มีบทบาทสำคัญในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนมิให้กระทำความผิดซ้ำ รัฐซึ่งมีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยแก่ประชาชน ควรนำมาตรการต่างประเทศหรือออกกฎหมายมาบังคับใช้ในการคัดแยก

⁸ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 บัญญัติว่า “ผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ถ้ำและได้กระทำความผิดใด ๆ อีก ในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่ก็ดี ภายใน เวลาห้าปีนับแต่วันพ้นโทษก็ดี หากศาลจะพิพากษาลงโทษครั้งหลัง ถึงจำคุกก็ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นหนึ่งในสามของโทษ ที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง.”

⁹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 93 บัญญัติว่า “ผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ถ้ำและได้กระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดที่จำแนกไว้ในอนุ มาตรา ต่อไปนี้ จำคุก อนุ มาตรา เดียวกันอีกในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่ก็ดี ภายใน เวลาสามปีนับแต่วันพ้นโทษก็ดี ถ้ำความผิดครั้งแรกเป็นความผิด ซึ่งศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่าหกเดือน หากศาลจะ พิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุกก็ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นถึงหนึ่งในสามของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง.”

ทะเบียนประวัติการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนกรณีการกระทำความผิดที่ไม่ร้ายแรงถึงขนาดเป็นภัยสังคมที่รุนแรงถึงขนาดกระทบต่อรัฐ เพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์การแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนโดยภาครัฐและชุมชนมีส่วนร่วมแทนการลงโทษเด็กและเยาวชน โดยแก้แค้นทดแทน และเป็นการที่รัฐตอบสนองต่อมาตรการขั้นต่ำของสหประชาชาติว่า ด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนตามสิทธิขั้นพื้นฐานกฎแห่งกรุงปักกิ่ง (The Beijing Rules)¹⁰

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้เขียนจึงมีความสนใจที่จะศึกษาหลักการ แนวคิด เกี่ยวกับการคัดแยกทะเบียนประวัติอาชญากรศึกษาเฉพาะกรณีการลงทะเบียนประวัติการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่ไม่ร้ายแรง การเปิดเผยข้อมูลผู้กระทำความผิด ทั้งกฎหมายภายในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำมาแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากกรณีการใช้ทะเบียนประวัติอาชญากรเด็กและเยาวชนโดยประยุกต์ให้เหมาะสมกับสภาพสังคมไทยและสอดคล้องกับเจตนารมณ์ทางกฎหมายว่าด้วยการลงโทษเด็กและเยาวชนอย่างแท้จริง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา เป้าหมายและแนวคิดในการดำเนินคดีเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดตลอดจนมาตรการทางกฎหมาย ในการคัดแยกทะเบียนประวัติของเด็กและเยาวชน

2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาตลอดจนผลกระทบ อันเกิดจากการเก็บบันทึกและเปิดเผยข้อมูลทะเบียนประวัติการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์เปรียบเทียบหลักเกณฑ์ในการเปิดเผยข้อมูลประวัติการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนและการคัดแยกทะเบียนประวัติการกระทำความผิดของประเทศไทยและต่างประเทศ

4. เพื่อเสนอแนวทางการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับการคัดแยกทะเบียนประวัติการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย ไว้ในในรูปแบบพระราชบัญญัติคัดแยกทะเบียนประวัติการกระทำความผิด โดยกำหนดให้มีหมวดเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน เป็นการเฉพาะ อีกทั้งกำหนดฐานความผิดที่สมควรให้ได้รับการคัดแยกเพื่อลงทะเบียนประวัติการกระทำความผิด และกำหนดหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นประโยชน์ในการดำเนินงาน และกำหนดหน้าที่ของผู้ที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติหน้าที่โดยเคร่งครัด

¹⁰ จาก การใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษ:ศึกษาเฉพาะกรณีการรอกการลงโทษ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท) (น. 31), โดย ขอดบุตร ก้อนแก้ว, 2556, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ประเทศไทยมีกฎหมายเทียบเคียงเกี่ยวกับการลบล้างมลทินของผู้กระทำความผิด คือ พระราชบัญญัติล้างมลทิน พ.ศ. 2550 แต่เป็นเพียงการลบล้างโทษไม่ได้ลบล้างซึ่งความผิดของบุคคล ทำให้ยังคงมีประวัติอาชญากรรมติดตัว อีกทั้งการตราพระราชบัญญัตินี้จะตราขึ้นเฉพาะโอกาสพิเศษต่าง ๆ เท่านั้น อีกทั้งประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายที่บัญญัติเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการเปิดเผยข้อมูลประวัติการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนตลอดจนการคัดแยกเพื่อลบล้างทะเบียนประวัติการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนเป็นการเฉพาะ ส่งผลให้เด็กและเยาวชนมีประวัติการกระทำความผิดติดตัวเป็นข้อมูลของทางราชการ อันเป็นการสร้างตราบาปให้แก่เด็กและเยาวชน และเป็นการขัดต่อเจตนารมณ์ของกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองเด็กและเยาวชนให้ได้รับการอบรมสั่งสอน และสงเคราะห์ให้กลับตัวเป็นพลเมืองที่ดียิ่งกว่าการลงโทษเพื่อกลับคืนสู่สังคมดำเนินชีวิตได้ เฉกเช่นบุคคลทั่วไปไม่มีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์โดยไม่ถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกกีดกัน

ประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการคัดแยกทะเบียนประวัติการกระทำความผิดเพื่อลบล้างหรือปกปิดประวัติอาชญากรรมของบุคคลที่ได้รับโทษหรือรอการลงโทษและผ่านขั้นตอนกระบวนการยุติธรรมทางอาญาหรือเด็กและเยาวชนที่พ้นข้อกล่าวหาว่ากระทำความผิด เพื่อป้องกันการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมต่อเด็กและเยาวชน และเป็นการสนองต่อเจตนารมณ์ของกฎหมายพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 นี้ และอนุสัญญาสิทธิเด็กแห่งกรุงปักกิ่งในการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชนซึ่งจะเติบโตขึ้นเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคต จึงสมควรให้มีการตราพระราชบัญญัติการคัดแยกทะเบียนประวัติการกระทำความผิด โดยกำหนดให้มีหมวดเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน เป็นการเฉพาะ และกำหนดฐานความผิดที่สมควรให้ได้รับการคัดแยกเพื่อลบล้างหรือปกปิดทะเบียนประวัติการกระทำความผิด อีกทั้งกำหนดหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับประเทศไทย

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งเน้นศึกษาเฉพาะความรับผิดชอบฐานกระทำโดยประมาท และขอบเขตในความรับผิดชอบอาญาที่มีโทษไม่ร้ายแรง กล่าวคือ โทษสูงสุดไม่เกิน 5 ปี การแก้ไขบำบัดฟื้นฟูตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พุทธศักราช 2553 รวมทั้งหลักการเกี่ยวกับทะเบียนประวัติอาชญากรรมและการลบล้างทะเบียนประวัติอาชญากรรมกรณีการกระทำความผิดของผู้ใหญ่ ตลอดจนศึกษาแนวคิดวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับ

การลงโทษเด็กและเยาวชน อีกทั้งศึกษาข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการลอบทะเลเป็นประวัตินการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาเรื่องนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ทฤษฎีทะเลเป็นประวัติน อาชญากร และกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง และวิเคราะห์ข้อมูลจากตำราและเอกสาร บทความ ทางวิชาการ คำพิพากษาของศาล วารสารงานวิจัย วิทยานิพนธ์ ข้อเท็จจริง เอกสารประกอบตำรา กฎหมาย และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เอกสารวิชาการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทยและต่างประเทศ และสรุปผลการศึกษามาข้อเสนอแนะต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบประวัตินความเป็นมารวมถึงเป้าหมายและแนวคิดในการดำเนินคดีเด็กและเยาวชนที่กระทำ ความผิดตลอดจนมาตรการทางกฎหมาย ในการลอบทะเลเป็นประวัตินของเด็กและเยาวชน
2. ทำให้ทราบถึงปัญหาและผลกระทบอันเกิดจากการบันทึกทะเลเป็นประวัตินการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนตลอดจนการเปิดเผยข้อมูลทะเลเป็นประวัตินการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชน
3. ทำให้ทราบหลักเกณฑ์ในการเปิดเผยข้อมูลประวัตินการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชน และการลอบทะเลเป็นประวัตินการกระทำ ความผิดของประเทศไทยและต่างประเทศ
4. ทำให้ทราบถึงแนวทางการลอบทะเลเป็นประวัตินการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชน ในต่างประเทศและวัตถุประสงค์ของการลอบทะเลเป็นประวัตินการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชน วิเคราะห์เป็นแนวทางในการตรากฎหมายเกี่ยวกับการคัดแยกทะเลเป็นประวัตินการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชน เพื่อให้โอกาสเด็กและเยาวชนที่เคยกระทำ ความผิดใช้ชีวิตในสังคมได้อย่าง เท่าเทียม โดยไม่ถูกเลือกปฏิบัติ และยกระดับมาตรฐานการคุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชนใน ประเทศไทยให้มีความเป็นสากล